

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Reforma předpisového rámce pro elektronické komunikace

Elektronické komunikace představují i po desíti letech, kdy se tento termín nesnadno vžívá do praxe, jež ale užívají relevantní předpisy evropského práva (a od roku 2005 také české vnitrostátní právo), stále spíše neznámý, téměř exotický fenomén. K tomu přispívá i to, že ačkoliv tento termín do evropské právní praxe zavedla Evropská komise, je to právě ona, která se soustavně vrací zpět k zastaralým a tudíž nepřesným pojmům, údajně jen proto, aby jí veřejnost a sdělovací prostředky lépe rozuměly. Výrazem elektronické komunikace se přitom rozumí objektivní stav, k němuž dospěla konvergence dříve rigidně oddělovaných sektorů telekomunikací, vysílání a informačních a komunikačních technologií. Ta v rámci tržního a technologického vývoje dospěla do stadia, kdy bylo toto dělení překonáno do té míry, že by všechny přenosové sítě a služby měly být předmětem jediného předpisového rámce a jednotných pravidel.

Evropský parlament a Rada ministrů (telekomunikací, dopravy a energetiky členských států EU) proto na sklonku roku 2001 přijaly soubor pěti směrnic, které společně vytvořily základ platné právní úpravy pro správu a regulaci elektronických komunikací, tedy „starých“ telekomunikací, vysílání a rychle dopředu se deroucích informačních a komunikačních technologií. Tento soubor se týká všech 27 členských států Evropské unie, tedy rovněž České republiky. Nazývá se *předpisovým rámcem pro elektronické komunikace* a jeho jádro tvoří tzv. rámcová směrnice a čtyři k ní komplementární zvláštní směrnice (autorizační, přístupová, o univerzální službě a o soukromí a elektronických komunikacích[1]). Soubor těchto směrnic Evropského parlamentu a Rady představuje základ právní úpravy elektronických komunikací v právních rádech všech členských zemí EU; v České republice se tak děje prostřednictvím zákona č. [127/2005](#) Sb., o elektronických komunikacích a o změně souvisejících zákonů, ve znění (bohužel příliš mnoha[2]) pozdějších předpisů, a prováděcích právních předpisů k němu.

Základ evropské právní úpravy elektronických komunikací, už s ohledem na dynamiku tržního a technologického vývoje tohoto odvětví, není strnulým a neměnným jevem. Podstata evropské právní úpravy elektronických komunikací, která do tohoto sektoru vnáší „efektivnější regulaci“, naopak vyžaduje pravidelné kontroly a revize. Komisi, která tuto revizi zajišťuje a provádí, to koneckonců ukládají citované směrnice: článek 25 rámcové směrnice, článek 16 autorizační směrnice, článek 17 přístupové směrnice, článek 36 směrnice o univerzální službě a článek 18 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích. V průběhu let 2005 - 2007 Komise provedla plánovanou revizi regulačního rámce. Nešlo jen o běžnou a rutinní „kontrolní akci“ ve vztahu k transpozici citovaných směrnic EP a Rady (touto otázkou se pravidelně zabývají tzv. implementační zprávy Komise); revize zevrubně a do hloubky posoudila soulad předpisového rámce se stavem tržních a technologických změn, jeho implementaci ve vnitrostátních právních rádech členských zemí, a vytvořila předpoklady pro adekvátní návrhy změn všech dotčených předpisů sekundárního práva Evropských společenství vydaných pro oblast elektronických komunikací podle článků 86 a 95 Smlouvy o založení Evropského společenství. Již v listopadu 2005 Komise veřejně vyzvala všechny dotčené subjekty, aby jí zasílaly své připomínky a náměty. Všechny připomínky a podklady v průběhu následujících dvou let analyzovala a zhodnotila a své závěry shrnula v podobě návrhů konkrétních změn dotčených předpisů a nového Doporučení o relevantních trzích. Toto nové Doporučení o relevantních trzích[3] Komise vydala podle článku 15 odst. 1 rámcové směrnice. Dokumenty ze dne 13. listopadu 2007

Komise zahájila několikaletý legislativní proces, na jehož konci na sklonku roku 2009 (18. prosince) je vydání dvou revidovaných směrnic Evropského parlamentu a Rady a nového nařízení, které společně svým dopadem na elektronické komunikační sítě a služby v rámci jednotného trhu vytvářejí nový (revidovaný) předpisový rámec, pro oblast telekomunikací již čtvrtý. Jde konkrétně o:

- nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1211/2009 ze dne 25. listopadu 2009 o zřízení Sdružení evropských regulačních orgánů v oblasti elektronických komunikací (BEREC) a Úřadu;
- směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009, kterou se mění směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací, směrnice 2002/58/ES o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací a nařízení (ES) č. 2006/2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele; • směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009, kterou se mění směrnice 2002/21/ES o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací, směrnice 2002/19/ES o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení a směrnice 2002/20/ES o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací.

Reforma předpisového rámce, jejíž návrh Komise předložila 13. listopadu 2007, si kladla za cíl celkové prohloubení výhod občanů členských států Evropské unie. Ti se obecně těší z široké nabídky kvalitnějších a levnějších komunikačních služeb, ať už *mobilních telefonů, rychlého širokopásmového připojení či kabelové televize*; tyto sektory Komise jmenovitě pokládá za nejperspektivnější (na rozdíl od českého práva, které je naopak svými akty poškozují[4]). Navrhla posílit práva spotřebitelů tak, aby měli možnost výběru z více operátorů; podpořit investice do nových komunikačních infrastruktur, zejména uvolněním rádiového spektra pro bezdrátové širokopásmové služby; učinit komunikační sítě spolehlivější a bezpečnější, především z hlediska jejich odolnosti proti virům a dalším kybernetickým útokům. Navrhla ale také zřízení nového úřadu pro trh sítí a služeb elektronických komunikací, který by měl pomáhat Komisi a vnitrostátním regulátorům při zajišťování toho, aby pravidla trhu a regulace k ochraně spotřebitele byla uplatňována ve všech 27 členských státech EU jednotně, nezávisle a bez protekcionismu. Předseda Evropské komise José Manuel Barroso při vyhlášení návrhů reformy v roce 2007 prohlásil, že *„ode dneška již není pro evropské telekomunikační operátory a spotřebitele jednotný evropský telekomunikační trh bez hranic pouhým snem, telekomunikace jsou oblastí, kde jednotný trh může přinést konkrétní výsledky pro každého občana, pokud jde o větší výběr a nižší ceny jak mobilních telefonů, tak širokopásmové připojení. Jednotný trh s 500 miliony spotřebiteli může rovněž otevřít nové možnosti pro telekomunikační operátory, pokud EU zajistí účinnou hospodářskou soutěž a stejná pravidla pro všechny. V tomto dnes podnikáme kroky. Regulace na úrovni EU je zejména v oblasti telekomunikací zcela na místě. Rozhlasové vlny jsou totiž bez hranic a internetový protokol bez státní příslušnosti.“* Pan předseda sice operoval pojmy z konce 20. století (hovořil o „telekomunikacích“), nicméně přesně vystihl podstatu reformy elektronických komunikací v rozsahu potřeb jednotného trhu a především půl miliardy jeho občanů.

Reformu předpisů pro služby a sítě elektronických komunikací předložila Komise Evropskému parlamentu a Radě v listopadu 2007 a evropské zákonodárné orgány ji schválily o dva roky později, v listopadu 2009. Mění předpisy Evropského společenství o sítích a službách elektronických komunikací z roku 2002. Reforma vstoupí v platnost 25. května 2011 a jejími hlavními prvky jsou:

- nová práva spotřebitele, jako je právo změnit operátora elektronických komunikací během jednoho dne a právo na informace o transparentních a srovnatelných cenách; možnost volat na bezplatné číslo z ciziny a účinněji zavedené jednotné číslo tísňového volání 112;
- širší výběr spotřebitele v důsledku větší hospodářské soutěže, především proto, že vnitrostátní

- regulátoři elektronických komunikací budou moci použít nápravná opatření k „funkčnímu oddělení dominantních operátorů“; •vyšší bezpečnost při využívání komunikačních sítí, zejména díky novým nástrojům v boji proti spamům, virům a dalším kybernetickým útokům;
- nové rozdělení radiového spektra – základního zdroje všech bezdrátových komunikačních služeb – s cílem urychlit investice do nových infrastruktur a zajistit „přístup k širokopásmovému připojení pro každého“. Ve venkovských oblastech EU má přístup k širokopásmovému připojení průměrně pouze 72 % obyvatelstva. Komise chce překlenout tuto „digitální propast“ kvalitnější správou radiového spektra a uvolnit spektrum pro bezdrátové širokopásmové služby v oblastech, kde je budování nové optické infrastruktury příliš nákladné. Přejít z analogového televizního vysílání na digitální uvolní podstatnou část radiového spektra (tzv. „digitální dividendu“), již bude možno využít;
 - lepší regulace v oblasti elektronických komunikací uvolněním těch segmentů trhu, kde opatření EU na otevření trhu již zvýšila hospodářskou soutěž. To umožní Komisi a vnitrostátním regulačním orgánům zaměřit se na hlavní problémy, např. na trh s širokopásmovým připojením;
 - nezávislejší dozor pro zaručení spravedlivé regulace v zájmu spotřebitelů. Regulátoři elektronických komunikací jsou příliš často napojeni na největší operátory, kteří zůstávají v mnohých zemích částečně ve státním vlastnictví. Reforma EU v oblasti elektronických komunikací usiluje o posílení nezávislosti vnitrostátních regulátorů jak na operátorech, tak na státních orgánech.

Nové právní předpisy přinášejí zásadní změny jak pro operátory elektronických komunikací, tak pro jednotlivé spotřebitele. Český telekomunikační úřad například získá pravomoc stanovit minimální požadavky na kvalitu služeb s cílem zabránit zhoršení jejich kvality, zamezit překážkám provozu v síti a odstranit jeho zpomalování. Pro spotřebitele pak bude novinkou, že první smlouva uzavřená mezi ním a operátorem nebude moci přesáhnout 24 měsíců a operátor bude muset uživateli vždy nabídnout možnost uzavřít smlouvu na 12 měsíců. Ještě větší roli bude hrát také bezpečnost osobních údajů, kdy narušení jejich bezpečnosti bude operátor povinen oznámit vnitrostátnímu orgánu a v některých případech i samotnému účastníkovi. Vzhledem k rostoucímu významu Internetu je klíčové zajištění možnosti dostatečně kvalitního a dostupného přístupu pro ty, kteří chtějí nové technologie využívat. Proto je třeba vytvořit podmínky, jež podpoří investice do sítí příští generace. Tomuto cíli by měly sloužit konkrétní změny v právních předpisech, které díky sdílení rizik investic do nových sítí podpoří tržní soutěž, investice a inovace. Další klíčovou změnou je možnost společného využití infrastruktury s cílem snížit náklady na poskytování nových služeb. Regulační orgán tak získá pravomoc uložit operátorům sdílení prostředků nebo majetku včetně budov, vstupů do budov, kabelových rozvodů v budovách, stožárů, antén, rozvodných skříní apod.

Patrně největší pozornost vzbudila Komise návrhem na zřízení evropského úřadu pro trh elektronických komunikací, který by měl pomoci zajistit rychlé a účinné provedení reformy, především to, že důležité komunikační služby (např. Internet, roaming datových služeb, používání mobilních telefonů v letadlech a na lodích a podnikatelské služby přesahující hranice jedné členské země) budou jednotně upraveny ve všech 27 členských státech EU. Podle představ Komise nový evropský úřad účinněji zajistí účinnější plnění funkcí, než je tomu dnes u stávající Skupiny evropských regulačních orgánů (ERG) a Evropské agentury pro bezpečnost sítí a informací (ENISA). Návrh Komise okamžitě narazil na široký odpor, byl ale přeceňován; nejde tu o přímý vznik „evropského regulátora“, ale o procesní mechanismus, který má pomoci překonat dosavadní rozdíly v regulaci elektronických komunikací ve 27 členských státech EU. Jednotný trh vyžaduje jednotnou správu a obezřetnou regulaci, nemůže být roztříštěn a opírat se o sedmadvacet rozdílných regulačních režimů. Komise proto navrhla zřídit nezávislý úřad, aby s ním a s vnitrostátními regulačními orgány úzce spolupracoval. Tento nový úřad je odpovědný Evropskému parlamentu a zahrnuje Sdružení regulačních orgánů v oblasti elektronických komunikací (ve zkratce „BEREC“)

tvorené Radou vnitrostátních regulačních orgánů všech členských států EU a navazuje tak na dosavadní práci Skupiny evropských regulačních orgánů (ERG). Tato Skupina vznikla Rozhodnutím Komise 2002/627/ES z 29. července 2002, ve znění Rozhodnutí Komise 2004/641/S ze 14. září 2004. Nově zřízené Radě regulačních orgánů BEREC poskytuje administrativní a odbornou pomoc nově zřízený Úřad, jako subjekt Společenství, který má právní subjektivitu. Úřad tvoří řídicí výbor a správní ředitel.

Podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1211/2009 BEREC: a) rozvíjí a rozšiřuje mezi vnitrostátními regulačními orgány osvědčené regulační postupy, například společné přístupy, metodiky nebo pokyny pro provádění předpisového rámce; b) poskytuje vnitrostátním regulačním orgánům na žádost pomoc v regulačních otázkách; c) vydává stanoviska k návrhům rozhodnutí, doporučení nebo pokynů Komise podle tohoto nařízení, rámcové směrnice a zvláštních směrnic; d) na odůvodněnou žádost Komise nebo z vlastního podnětu vydává zprávy a poskytuje poradenství a vydává stanoviska určená Evropskému parlamentu a Radě na jejich odůvodněnou žádost nebo z vlastního podnětu v záležitostech souvisejících s elektronickými komunikacemi spadajícími do oblasti jeho působnosti; e) je na žádost nápomocen Evropskému parlamentu, Radě a Komisi i vnitrostátním regulačním orgánům, pokud jde o vztahy, diskuse a výměny se třetími osobami; je nápomocen Komisi a vnitrostátním regulačním orgánům při šíření osvědčených regulačních postupů mezi třetími osobami. Jeho zřízením skončila „bitva“ o nový úřad vítězstvím Komise, která získává prostřednictvím BEREC a nového Úřadu větší prostor pro své vlastní zásahy do společné celounijní rozhodovací a regulační praxe.

Zvláštní pozornost zasluhuje Doporučení Komise 2007/879/ES o relevantních trzích. Podle článku 15 odst. 1 rámcové směrnice[5] je Komise vydala rovněž 13. listopadu 2007. Po vyhlášení v Úředním věstníku EU 17. prosince 2007 vstoupilo v platnost a nahradilo Doporučení Komise 2003/311/ES z 11. února 2003. Subjekty, které v oboru elektronických komunikací podnikají, obecně uvítaly snížení počtu relevantních trhů z bývalých 18 na současných 7 (z nichž je jeden maloobchodní a šest velkoobchodních). Rozpaky budí definování nových sedmi trhů, které do jisté míry může vést k těžkostem při dalším kole analýz, obzvláště z hlediska kritérií rozsahu určitého relevantního trhu. Vzhledem k tomu, že Komise současně navrhla rozšíření své pravomoci o právo vetovat nápravná opatření vnitrostátního regulátora, vznikají obavy, že Komise může jen stěží dobře zvládnout souběh analýz trhů a stanovení přesných nápravných opatření všude tam, kde není zajištěna dostatečná hospodářská soutěž, a opírat se přitom o dobrou znalost místních poměrů v zajišťování sítí elektronických komunikací a při poskytování služeb elektronických komunikací. Velká část podnikatelské obce je navíc přesvědčena, že rozšíření nápravných opatření o tzv. funkční rozdělení (infrastruktury sítí elektronických komunikací od poskytovaných služeb elektronických komunikací) také nepovede ke kýženému cíli. Řešení totiž spočívá spíše v důsledných krocích vnitrostátního regulátora v rámci současného okruhu nápravných opatření podle rámcové směrnice (zákona o elektronických komunikacích v podmínkách ČR).

Po prvotním posouzení ustavení v rámci reformy předpisového rámce pro elektronické komunikace je možno zaznamenat odstup od původní myšlenky regulačního rámce z roku 2002, jehož cílem bylo dosáhnout postupného, regulací podpořeného a institucionálně zajištěného procesu přechodu do prostředí spravedlivé a rovné hospodářské soutěže bez regulace ex ante. Reformy však fixuje dosavadní stav a namísto dalších aktivních kroků na poli úplné liberalizace sítí a služeb elektronických komunikací se orientuje na další posílení pravomocí Komise a utužení regulace ex ante. Prvek hospodářské soutěže v návrzích zřetelně absentuje. Návrh reformy postrádá pevnější konzistenci se souběžně proběhlou revizí Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci určitých ustanovení stanovených zákony, předpisy nebo administrativním opatřením v členských státech pokud jde o provozování televizního vysílání, ve znění Směrnice 97/36/ES Evropského parlamentu a Rady z 30. června 1997 pozměňující směrnici Rady 89/552/EHS o

koordinaci určitých ustanovení stanovených zákony, předpisy nebo administrativním opatřením v členských státech pokud jde o provozování televizního vysílání („Směrnice o televizi bez hranic“), která vyústila v podobě Směrnice EP a Rady o audiovizuálních mediálních službách, kterou schválil Evropský parlament 29. listopadu 2007.[6]

Podobně reforma postrádá konzistentnost s výsledky veřejné konzultace o aplikaci článku 82 Smlouvy o založení Evropského hospodářství, kterou vyhlásilo generální ředitelství pro konkurenci Komise v prosinci 2005 a jež probíhala souběžně s revizí předpisového rámce elektronických komunikací z roku 2002 a Doporučení Komise o relevantních trzích z roku 2003 v průběhu loňského roku. Za tohoto stavu se snaha Komise odebrat pravomoci vnitrostátním regulačním úřadům jeví jako velmi riskantní krok, neboť ty nejlépe znají místní trhy a jejich bolavá místa. Evropské právo je vybavilo dostatečným rejstříkem nápravných opatření a již dnes mají povinnost konzultace s Komisí a s regulátory ostatních členských států. Pokud se bude pravomoc vnitrostátního regulátora omezovat a rozhodování přesouvat k evropskému úřadu, popisovaný proces přechodu do prostředí spravedlivé a rovné hospodářské soutěže na všech určených trzích elektronických komunikací se může povážlivě komplikovat a zpomalit. Navíc, jak ukázal postup Komise v otázce mezinárodního roamingu, ale i některé další zásahy, mohou být úspěšní operátoři sítí elektronických komunikací a poskytovatelé služeb „trestáni“ za to, že jsou zkrátka úspěšní. Původní heslo „regulací k deregulaci“ by se pak záhy změnilo na „regulací k ještě větší evropské regulaci“, a to je v příkrém rozporu s původními cíli Evropského parlamentu a Rady z let 2001 a 2002.

Své návrhy z 13. listopadu 2007 Komise již předložila 2835. zasedání Rady, které proběhlo v Bruselu ve dnech 29. - 30. listopadu a 3. prosince 2007. Podle oficiálního zápisu tohoto zasedání přítomné delegace souhlasily s cíli návrhů Komise. Nicméně některé členské státy vyjádřily pochybnosti, zejména pokud jde o potřebu zřízení nového evropského úřadu a o rozšíření pravomocí Komise, pokud jde o regulaci trhů a správu rádiového spektra. Evropský parlament se návrhy Komise začal zabývat v lednu 2008, ve výboru pro jednotný trh a průmysl a výboru pro průmysl, výzkum a energetiku. Na konci tohoto maratónu je schválení nařízení Evropského parlamentu a Rady a změn směrnic EP a Rady v listopadu 2009; po vyhlášení nových předpisů v Úředním věstníku EU 18. prosince 2009 započal transpoziční proces. Také české právo se musí vypořádat s touto dlouhodobou úlohou; nemělo by přijímat právní předpisy, které jsou v rozporu s některými články Smlouvy o založení Evropského společenství a se sekundárními právními předpisy a mělo by správně pochopit význam nových předpisů v kontextu všech hlavních trendů tržního a technologického vývoje elektronických komunikací - telekomunikací, vysílání a informačních a komunikačních systémů (může například formálně začít tím, že tyto pojmy logicky a věcně sjednotí).

Ministerstvo průmyslu a obchodu (MPO) ve spolupráci s Českou asociací elektronických komunikací (ČAEK) uspořádaly dne 2. března 2010 v Praze seminář nazvaný "Reforma předpisového rámce pro elektronické komunikace", jehož cílem bylo zahájit diskuzi s odbornou veřejností o změnách, které do českého práva týkající se elektronických komunikací přinese nový reformovaný soubor schválený Evropským parlamentem a Radou. Cílem pracovního semináře, který se uskutečnil pod záštitou a za osobní přítomnosti předsedy vlády Jana Fischera, bylo identifikovat dopady novely zákona a konfrontovat základní teze návrhu s každodenní praxí. Záměrem MPO je transponovat nový rámec, který mění pět původních směrnic z roku 2001 tak, aby bylo vnitrostátní právo určující pravidla pro elektronické komunikace co nejstabilnější. Zákon o elektronických komunikacích totiž prošel za posledních pět let již patnácti novelizacemi. Implementaci proto s cílem mít stabilní zákonnou úpravu MPO staví na principu maximální transparentnosti, na respektování tuzemských podmínek a na diskuzi a spolupráci se subjekty, jichž se zákon o elektronických komunikacích a jeho prováděcí předpisy bude přímo dotýkat. MPO je odhodláno předložit návrh nové právní úpravy na podzim tohoto roku, aby vláda a Parlament měly možnost jej projednat a schválit v určené lhůtě do 25. května 2011.

Obecně je nutno přivítat, že reforma předpisového rámce pro elektronické komunikace z roku 2001 v podobě konkrétního souboru návrhů sekundárních právních předpisů z roku 2009 byla nakonec přijata. Nyní stojí všechny členské státy jednotného trhu společně před složitým, rozsáhlým a odpovědným úkolem: transponovat nové právní předpisy do vnitrostátních právních předpisů v dané lhůtě. To vše znamená, že všechny dotčené subjekty (legislativy členských států EU, vnitrostátní regulátoři, podnikatelé a subjekty, které se zabývají komunikačními činnostmi) stojí před důležitým úkolem se co nejdříve a co nejobsažněji se všemi ustanoveními reformy předpisů o regulaci elektronických komunikací seznámit, aby mohli formulovat konkrétní a odborně fundovaný názor na celou problematiku. Reforma v našem právním prostředí by mohla též znovu podnítit seriózní, politicky nepodbarvenou a skutečně odbornou a fundovanou diskuzi o vzniku a o dobrém fungování *jednotného regulátora elektronických komunikací*. Je to logický odklad na naší jinak značně klikaté a nepřehledné cestě k moderní, evropské a efektivní regulaci (či deregulaci) odvětví, které se stále zřetelněji stává součástí našeho každodenního života – „Lisabon, nelisabon“.

JUDr. Zdeněk Vaníček

katedra telekomunikační techniky

Fakulta elektrotechnická, České vysoké učení technické v Praze

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES, o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice); Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES, o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice); Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES, o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice); Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES, o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě); Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES, o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích)

[2] Od nabytí účinnosti dnem 1. května 2005 byl zákon o elektronických komunikacích měněn patnáctkrát a další změny se připravují; v současnosti jde o vládní návrh technické novely zákona (sněmovní tisk 1025).

[3] Doporučení Komise Evropských společenství 2007/879/ES ze dne 17. prosince 2007 (číslo tisku C(2007) 5406) o relevantních trzích produktů a služeb v odvětví elektronických komunikací, které připadají v úvahu pro regulaci ex ante podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 7. března 2002 č. 2002/21/ES, o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací.

[4] V případě provozovatelů převzatého vysílání („kabelové televize“) jde např. o zákon č. [304/2007](#) Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání.

[5] Směrnice 2002/21/ES Evropského parlamentu a Rady ze 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice), Úřední věstník EU L 108, 24.4.2002, str. 33, doplněná Nařízením (ES) č. 717/2007, Úřední věstník EU L 171, 29.6.2007, str. 32.

[6] Členské státy EU měly na transpozici směrnice do vnitrostátního práva lhůtu dva roky. Do 19. prosince 2009 úkol splnily pouze tři státy. V ČR se transpozice děje v podobě nového zákona o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a novelou zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

Další články:

- [Návrh nového zákona o digitální ekonomice](#)
- [Mezinárodní dožádání a lhůta pro stanovení daně: kritéria účelnosti, věcnosti a včasnosti v judikatuře](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 30.: Jednání za s.r.o. – zápis jednatelského oprávnění do obchodního rejstříku](#)
- [Prověřování zahraničních investic a kybernetická regulace: řízená služba jako nová transakční proměnná](#)
- [Nejvyšší soud ČR: Úhrada úroků ze zápůjčky jako zvýhodňující jednání? Klíčový výklad k § 241 odst. 5 písm. b\) insolvenčního zákona](#)
- [JIŘÍ HARNACH - VEŘEJNÉ ZAKÁZKY LIVE! - BŘEZEN 2026](#)
- [Předběžné opatření a další instituty k ochraně věřitelů při přeměnách](#)
- [Promlčení zápůjčky bez určení splatnosti v judikatuře Nejvyššího soudu](#)
- [Dva problémy s pracovní pohotovostí](#)
- [Změna způsobu určování výše peněžité pomoci obětem: Řešení všech dosavadních problémů?](#)
- [10 otázek pro ... Kateřinu Mikulovou](#)